

Med två tomma händer –

Den gemensamma bönen skapar tro

Här följer en sammanfattning av predikan + några frågor att reflektera och samtala kring.

I Sverige idag är individualismen norm. Jaget har första plats i våra liv och vi strävar efter att tillfredsställa oss själva. Detta synsätt påverkar också församlingarnas tänkande: vi har våra egna behov, vi ber individuellt för dem och vi klarar oss på egen hand. Detta gör att livet blir så mycket tyngre att leva. Ibland när vi inte orkar vända oss till Gud i en naturlig daglig relation av gemenskap och samtal hamnar vi i situationer där vi "konsumerar" Gud, dvs. bara vänder oss till Gud när vi är i nöd. Gud finns där alltid, Han är så nådefull att han hjälper oss när vi behöver, men han längtar efter en personlig relation med var och en av oss, som präglar vårt sätt att tänka och leva våra liv. Han vill att vi ska ha en identitet i honom.

Men var kommer den kollektiva bönen in? Frälsningen och upprättelsen i Kristus är individuella handlingar, vi måste bekänna våra synder och ta personliga beslut för att få uppleva frälsning. Men tanken med församlingen och Guds kropp är en spänning mellan det individuella och det kollektiva. Vi tillhör en kropp trots att vi är många lemmar med unika egenskaper. Om vi fortsätter att insistera på att leva för oss själva och se till våra egna behov, kommer aldrig Guds plan med sitt folk att bli verklighet.

I Nehemja 9 och 10 kan vi läsa om Israels folk som befinner sig i Jerusalem efter fångenskapen i Babylonien. De har återuppbyggt templet och stadens murar och livet börjar komma i balans. Man kan inte ta fel på glädjen och lovsången hos folket, men också den upplevda väckelsen där de nu vänder sig till Gud och vill leva såsom Han hade förutbestämt i lagen. Där står de i ett kollektiv och bekänner Guds makt och lovprisar Honom för allt som Han har gjort genom tiderna allt sedan skapelsen, frigivningen från fångenskapen i Egypten och trofastheten i alla situationer. Folket upphöjer gemensamt Herrens namn och man bekänner sina synder genom historien. Sedan lovar man heligt och dyrt att följa lagen och de anvisningar som man fått, och avslutar med att säga att man aldrig mer ska försumma Guds hus.

Bönen var kollektiv från hela folket. De beskrev historien och Guds trofasthet, och bad om förlåtelse för de övertramp som de gjort längs vägen. De bekände tillsammans den rättfärdighet och lojalitet Gud visat trots att folket gång på gång avvek från den plan Gud hade ritat upp för dem. Att de gjorde detta kollektivt, gav en djupare mening. Dels satte man gemensamt ord på det som hänt, dels tog man ett gemensamt ansvar till bot och bättring.

Vad betyder då den kollektiva bönen för oss idag? För den enskilde, för församlingen och för församlingens uppdrag, när vi ger vikt åt den gemensamma bönen?

1 För den enskilde

Den gemensamma bönen är kärleksgåva. Att som kollektiv, församling, be för någon är en kärlekshandling. Det finns ingen större gåva man kan få än att veta att det finns ett antal människor som ber för mig när jag är i nöd. Det kan handla om allt möjligt, allt ifrån sjukdom till att be om Guds beskydd. Det ingjuter en känsla av samhörighet och att jag inte är ensam med det som jag kämpar med just nu. Indirekt visar det på Guds kärlek till mig. (Joh 15:11-17)

Den gemensamma bönen hjälper till att bära bördor. När vi går igenom personliga problem i våra liv in-finner sig snart en känsla av ensamhet, oberoende av om vi är omringade av många personer. Ibland är problemen så svåra och vi har bett så många gånger för dem att vi har tappat orden. Sorgen, frustrationen och oron gör att viskningarna till Gud ebbar ut och vi orkar inte formulera böner längre. I de stunderna är det väldigt fint att veta att det finns en församling, en bönegrupp, vänner, som formulerar bönen åt oss. I Bibeln står det att t.o.m. den Helige Ande ber för oss (Rom 8:26).

2 För församlingen

Den gemensamma bönen skapar enhet och gemenskap. Vi är en kropp, sammansatt av många olika delar. Var och en har sina egna egenskaper och vi utvecklas åt lite olika håll, men Gud har en mening med att just vi tillsammans ska utgöra Hans kropp här i församlingen. Ibland kan vi irritera oss på varandra, kanske tycka att någon tar lite för stor plats eller att vissa idéer inte kommer alla till gagn. För att skapa enhet och ett gemensamt ägandeskap i församlingen är det viktigt att vi ber tillsammans. Att vi känner att vi tillsammans bär församlingen och varandra ömsesidigt. Det intressanta är att när vi ber för varandra skapas en lojalitet och ett starkare vi. (1 Kor 12:12-13)

Den gemensamma bönen ger oss hopp om något nytt. Gud kan göra under när vi ber. Situationer som känns omöjliga kan kännas lättare när vi är fler som ber. Vi kan, när vi ber tillsammans, se längre och få visioner som vi i vår ensamhet inte får. Ber man ensam kan det ibland vara svårt att vara uthållig i bönen, men tillsammans kan vi uppmuntra varandra att fortsätta att be, och på så sätt ta ett steg i tro. (Luk 11:9-10)

För församlingens uppdrag

Den gemensamma bönen skapar gemensam målbild. Hur kan det här påverka församlingens uppdrag? Om vi ber tillsammans att vi ska nå nya människor i vår stad, att Gud ska öppna dörrar för vår stadsdel eller att vi ska kunna sända ut fler människor i mission, så påverkar det automatiskt hur vi ser på församlingens uppdrag och på hur vi vill jobba och verka som församling. När vi har ett gemensamt böneämne och får kämpa med det tillsammans så öppnas våra ögon för gemensamma mål. (Matt 18:19-20)

Den gemensamma bönen gör oss till en del av den världsvida kyrkan. Vi som bönegemenskap är inte ensamma här i Örebro. Vi tillhör ett samfund som finns över stora delar av Sverige och världen, men inte heller EFK är ensam som en bönegemenskap i världen. Vi tillhör en världsvid kyrka som genom tider och stunder ber gemensamma böner med oss. Det finns samfund och kyrkor som fått Sverige och Örebro på hjärtat och som regelbundet ber för oss och sänder missionärer till oss. Om vi ibland känner det tungt att inte mer händer här i församlingen, får vi påminna oss om att vi genom församlingens mission finns på många olika håll i världen. Att den tillväxt som sker genom våra utsända i Sydafrika, Japan, Indien, Brasilien osv. är en del av oss också, och att vi sitter ihop både i ansvar men också i välsignelser.

Sammanfattningsvis

Bön i sig är en viktig del av det kristna livet. Den är vårt sätt att kommunicera med vår skapare. Att få vara en del av något större, och ha möjlighet att ta rygg på varandra när krafterna tryter, gör att vi tillsammans blir mycket starkare än när vi ber själva.

Gemensam bön ger effekter. Vi får möjlighet att välsigna varandra, bära varandras bördor, gå enade åt samma mål, se längre och vara en del av något större än oss själva. Vilken välsignelse!

En annan effekt av den gemensamma bönen är när vi får bönesvar: den mångfaldiga glädjen i att få bönesvar när vi länge bett för något tillsammans. Den gemensamma tacksamheten över Guds trofasthet genom svåra och omöjliga situationer. Allt detta leder till att vi hjälps åt att stärkas i vår tro. Det är vackert!